

Verslag Urkster* marathon

(November 2001)

Op de twintigste december 2001 besluiten m'n ouders om in Zwolle op familiebezoek te gaan. Een blik op de hardloperskalender leert me dat dit erg goed uitkomt. De link met het lopen van de Urksterstermarathon is snel gemaakt. Enkel de vertrektijd uit Westerwijtwerd moet enigszins vervroegd worden.

Twee dagen later volgt na een klein anderhalf uur rijden, een zoektocht in Zwolle naar de atletiekvereniging PEC 1910. Tegen negen uur nog snel het blanco inschrijfformulier ingevuld (men had niet gerekend op zoveel na-inschrijvers). Na een bakje cafeïne plaatsgenomen in een vervoermiddel dat lopers van de 'altijd warme' Ulrum-Lauwersoog, bekend voor zal komen, nl. de altijd gezellige bus, die ons lopers, op comfortabele wijze naar het Bp-station te Urk brengt. Onderwijl sneeuwt het wat, nog maar niet denken aan de lange voettocht terug. In Urk aangekomen, staan er toch nog zo'n zeventig loop- c.q. lotgenoten aan de start. Onder andere een dame, gehuld in mooie blote benen, die in de bus vertelde te willen vertrekken op een tijd van onder de vier uur. In m'n hoofd dacht ik minstens aan aanklappen. Al direct na de start begint m'n hartslagmeter bijna te koken met zo'n 170 piepende (verradende) slagen. Kwam dit door die mooie benen voor me, of ging het gewoon veel te hard? Waarschijnlijk een combinatie van beiden. Toch stond (pardon: rende) ik in dubio: wat te doen: de hormonen zeggen aanklappen en er overheen, echter de benen schreeuwen: laat mooi lopen. Eventuele illusies om (van) haar te winnen, waren toch al in de ijskast gelegd, daar echtgenoot en kindertjes bij de start aanwezig waren. Als een Remi moest ik alleen verder, alleen met een rappe, kale vijftiger kon ik de eerste vijftwintig kilometer oplopen. Maar na een verfrissingspost heb ik hem nooit meer gezien. Ondertussen trekken kilometers onder m'n schoenen voorbij. De route gaat over gepekelde fietspaden via Nagele en Schokland naar het Kampereiland. De eerste helft zit er op. De bebouwing van IJselmuiden en Kampen doemen in de verte op aan de horizon. Het mij bekende bord 's-Heerenbroek wordt gepasseerd, in gedachten wil ik rechts richting koffie bij de familie, echter de weg vervolgt links en zo vervolg ik inmiddels solo richting Zwolle. Hoewel, solo? Tweehonderd meter achter me zien de ogen in m'n rug afgeschudde lopers. Voor me -dat zie door het zweet beslagen brilletje toch goed?- loopt in wandelpas de blote-benen-vrouw? Jawel!! De meter begint wederom te piepen....is dat de versnelling die ik inzet? Nadat zij aangepikt heeft en vijfhonderd meter later weer 'gedumpt' is, komt de skyline van Zwolle in het vizier. Naarmate de stad der blauwvingers dichterbij komt, verzuren de benen en schreeuwen na het verstrijken der meters asfalt meer en meer om het einde. Een man sprint me in kilometer vijfendertig nog voorbij. Ook een achteropkomende loper, gesteund door twee fietsende kameraden, waar ik in de laatste kilometer nog met moeite mee kan oplopen, passeert me. Na de nieuwbouwwijk Stadshagen doemt er een brug op. Met de viaducttraining van afgelopen dinsdag nog vers in het achterhoofd, wordt deze 'hindernis' in een kortere pas genomen. Via een tunneltje komt de atletiekbaan in zicht. Na een ronde over deze grotendeels besneeuwde baan, ren ik in een alleraardigst leuke tijd over de streep. Terwijl de snert er heerlijk in valt, zie ik die vrouw voor het laatst, ze rent in draf de atletiekbaan op, haar laatste meters tegemoet. Tot m'n genoegen zie ik dat zij ook in haar missie geslaagd is, dik onder de vier uur. Verheugend op datgene wat me een volgende marathon wellicht brengen zal, neem ik nog een lepel snert....

De atletiekvereniging PEC 1910, is er in geslaagd, mede dankzij een negental goed verzorgde verversingsposten een leuke, afwisselende marathon te organiseren. Volgens mij kunnen zij in een volgende editie zeker honderd lopers meer begroeten, waaronder vele noorderlingen.